

Î N C H E I E R E

03 iunie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,

Judecător:

Ala Cobăneanu

Judecători:

Tamara Chișca – Doneva, Valentina Clevadi

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Dragot Veaceslav,

în cauza de contencios administrativ la acțiunea înaintată de către Dragot Veaceslav împotriva Societății pe acțiuni „Apa-Canal Chișinău” cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de către Dragot Veaceslav, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 14 aprilie 2014,

c o n s t a t ă :

La 26 februarie 2013, reclamantul Dragot Veaceslav a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății pe acțiuni „Apa-Canal-Chișinău” cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 17 septembrie 2009 de către reprezentanții furnizorului Apă-Canal Chișinău, a fost întocmit actul privind inspectarea stării tehnice a rețelelor de alimentare cu apă și de canalizare, contoarelor și nivelului de confort situate în mun. Chișinău, str. Tașkent, 4.

Afirmă reclamantul că, în temeiul hotărîrii comisiei de specialitate adoptate în baza procesului-verbal nr.73 din 28.09.2012, a fost obligat să achite suma de 2334,26 lei pentru volumul de apă de 254 m³, calculat conform Regulamentului de organizare și funcționare a serviciilor publice de alimentare cu apă și de canalizare din mun Chișinău, aprobat prin Decizia CMC nr. 5/4 din 25.03.2008.

Consideră că, hotărîrea nominalizată este neîntemeiată și ilegală, deoarece conform art. 1398 Cod Civil al RM cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.

Prin urmare, susține că, temei pentru antrenarea răspunderii constituie întrunirea cumulativă a 3 criterii: existența faptei ilicite; existența prejudiciului; existența legăturii cauzale între fapta ilicită și prejudiciul suferit, fapt ce în prezenta speță nu se atestă.

Menționează că la faza examinării pe cale extrajudiciară a litigiului, a explicat, că sigiliul de la contorul de apă a fost deteriorat în mod accidental de către o persoană terță

și nu de către reclamant personal, iar despre cele întâmplate a înștiințat imediat reprezentanții pârtei pe cale telefonică.

Consideră Dragot Veaceslav că însuși faptul deteriorării sigiliului nu este provocator de prejudiciu în circumstanțele în care a întreprins toate măsurile existente în vederea remedierii neîntârziată a problemei.

Invocă că, pârțul nu a prezentat nici o probă referitor la faptul că ar fi executat careva acțiuni ilicite asupra echipamentului de măsurare.

La fel, reclamantul menționează că la momentul adoptării hotărârii atacate, pârta nu a luat în considerație momente importante pentru justa soluționare a litigiului cum ar fi faptul că:

- acesta personal a anunțat despre ruperea accidentală a sigiliului, ceea ce vorbește despre faptul că dînsul a acționat cu bună-credință față de furnizor;
- în imobilul în discuție nu locuiește nimeni care ar fi putut consuma apă potabilă în volumele indicate în hotărîre;
- nu a fost prezentată nici o probă care ar confirma că reclamantul ar fi consumat apă potabilă, evitînd echipamentul de măsurare.

Solicită reclamantul, Dragot Veaceslav, anularea hotărârii Comisiei pentru examinarea încălcărilor în evidența serviciilor de alimentare cu apă și canalizare din 28.09.2012 (f.d.1).

Pe parcursul examinării cauzei în fond, la 11 aprilie 2014 reclamantul a înaintat cerere de concretizare a pretențiilor.

În motivarea cererii enunțate a indicat că la 14.09.2012, o rudă de a sa – Șalaru Ion, coborînd în cișmeaua din curte, unde este instalat contorul și robinetul de apă, cu scopul de a deschide robinetul de apă, din împlinare a atins sîrma sigiliului de la unirea contorului cu țeava de apă – fapt ce a dus la ruperea acestei sîrme.

Astfel, în urma acestei situații neprevăzute, Șalaru Ion l-a anunțat telefonic, la care reclamantul, ca un consumator de bună credință, a anunțat imediat reprezentanții SA „Apă-Canal Chișinău”, pentru a se deplasa la fața locului și a remedia această situație.

Remarcă că, a acționat conform pct. 12.2.1 lit. j) al Regulamentului de organizare și funcționare a serviciilor publice de alimentare cu apă și de canalizare din mun. Chișinău, aprobat prin decizia Consiliului municipal Chișinău nr. 5/4 din 25.03.2008.

Susține că la 17.09.2012, adică peste două zile de la incident, la fața locului a venit reprezentantul S.A. „Apă-Canal Chișinău”, care a întocmit Actul privind constatarea ruperii sigiliului, iar la 20.09.2012, atît reclamantul, cît și ruda sa Șalaru Ion, au depus explicații referitor la acest caz.

Invocă că prin scrisoarea S.A. „Apă-Canal Chișinău” nr. 38403, a fost informat despre faptul că, la ședința Comisiei pentru examinarea încălcărilor în evidența serviciilor de alimentare cu apă și evacuare a apelor uzate furnizate din 28.09.2012 a fost adoptată hotărîrea privind calcularea și înaintarea spre plată a unui volum de 254 m3 apă, în sumă de 2334 lei.

Mai invocă că la 20.11.2012 a solicitat eliberarea copiei hotărârii S.A. „Apă-Canal Chișinău” din 20.11.2012, iar prin scrisoarea pârțului nr. 42004 din 26.11.2012 i-a fost expediat Extrasul din procesul-verbal nr.73 din 28.09.2012 al comisiei și a hotărârii acesteia.

Specifică că la 26 decembrie 2012 – adică în termenul de 30 de zile prevăzut de art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ a înaintat cerere prealabilă privind

revocarea actelor enunțate, iar răspunsul la cererea prealabilă nr. D-01/13 din 23.01.2013 a fost recepționat la 24.01.2013.

Consideră reclamantul că furnizorul incorect a efectuat calculele volumului de apă, pe motivul, că la caz urmează a fi aplicate prevederile Hotărîrii de Guvern nr. 656 din 27.05.2002, care este un act normativ superior în raport cu hotărîrea Consiliului municipal Chișinău.

Menționează că în urma tuturor circumstanțelor, i-a fost provocată o stare de frică prin teama de a nu fi debransat de la rețeaua de alimentare cu apă, care se menține și pînă la momentul de față, creîndu-i o stare de neliniște emotivă, cauzată în urma acțiunilor ilegale ale furnizorului.

Prin urmare, în temeiul art. 25 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ, solicită repararea prejudiciului moral care i-a fost adus și pe care îl estimează la suma de 2000 lei. Consideră că această sumă este una reală și va constitui o satisfacție morală echitabilă și reală.

Solicită reclamantul Dragot Veaceslav, anularea hotărîrii Comisiei din 28.09.2012, încasarea din contul Societății pe acțiuni „Apa-Canal Chișinău” în beneficiul său a prejudiciului material în sumă de 2334 lei (scrisoarea furnizorului nr.38403) și suma de 2000 lei – cu titlu de prejudiciul moral (f.d.31-34).

Prin hotărîrea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 14 aprilie 2014, cererea de chemare în judecată înaintată de către Dragot Veaceslav a fost respinsă ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție (f.d.60).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2014, a fost respins apelul declarat de către Dragot Veaceslav, fiind menținută hotărîrea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 14 aprilie 2014 (f.d.92).

Invocînd ilegalitatea deciziei enunțate, la 24 martie 2015, Dragot Veaceslav a declarat recurs, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2014, cu remiterea cauzei la rejudecare (f.d.105-106).

În motivarea cererii de recurs, recurentul a indicat că, la caz, decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată și urmează a fi casată, pe motiv că nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și au fost încălcate normele de drept material.

Indică recurentul că, instanța de apel greșit a reținut că, în speță, termenul de prescripție pentru apărarea dreptului încălcat pentru apelant a început să curgă de la data de 28 septembrie 2009 – dată cînd reprezentanții furnizorului au adoptat hotărîrea Comisiei pentru examinarea încălcărilor în evidența serviciilor de alimentare cu apă și canalizare și a expirat la data de 28 octombrie 2009, aceasta fiind ultima zi de depunere a cererii prealabile de revocare a actului contestat.

A mai invocat recurentul că, instanța de apel la fel greșit a concluzionat și despre faptul că, la caz, termenul de prescripție pentru apărarea dreptului încălcat pentru apelant a început să curgă la data de 24 ianuarie 2013 – data comunicării refuzului de soluționare a cererii prealabile de revocare a actului contestat și a expirat la data de 25 februarie 2013, aceasta fiind ultima zi de depunere a acțiunii, cu toate acestea, în instanța de contencios administrativ apelantul s-a adresat la data de 26 februarie 2013 (f.d.1-2), or, recurentul a sesizat instanța de contencios administrativ la 25.02.2013, adică în interiorul termenului de 30 zile prevăzut de Lege, a predat la oficiul poștal

acțiunea, care prin intermediul poștei la 26.02.2015 a parvenit în instanță, prin urmare, temeiurile de respingere a acțiunii pe acest motiv lipsesc.

Mai mult ca atât, la dosar urma a fi și plicul prin care a fost expediată acțiunea, iar din neglijența colaboratorilor primei instanțe plicul nu este prezent la dosar, ceea ce nu constituie temei de a respinge acțiunea, deoarece aceasta v-a constitui o îngrădire a dreptului recurentului la justiție.

Pe cale de consecință a menționat că, instanța de apel s-a eschivat de la exercitarea obligației impusă prin lege – înfăptuirea actului de justiție, care presupune nu doar constatarea ilegalității, dar și anularea actului administrativ ilegal și neîntemeiat și în principal – restabilirea dreptului violat.

Consideră că, instanța de apel a examinat superficial circumstanțele cauzei, nu a intrat în esența litigiului și nu a apreciat toate circumstanțele și probele existențe ale cauzei, pronunțând o hotărîre ilegală și neîntemeiată.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Din actele pricinii rezultă că, decizia recurată cu recurs a fost pronunțată la data de 10 decembrie 2014 (f.d.92), iar recursul a fost depus la data de 24 martie 2015 (f.d.105-106), însă, la dosar nu există careva probe care să confirme faptul că, recurentul Dragot Veaceslav a recepționat decizia Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2014.

Astfel, prin prisma prevederilor art. 434 alin. (1) CPC, instanța de recurs constată că recursul depus de către Dragot Veaceslav a fost declarat în termen.

Verificînd legalitatea deciziei contestate prin prisma temeiurilor invocate în cererea de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat de către Dragot Veaceslav urmează a fi declarat inadmisibil.

În favoarea concluziei enunțate se invocă următoarele argumente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Totodată, conform art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Iar potrivit art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului enunțat prevede expres că, săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța

judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Sub aspectul acestor prevederi legale, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Dragot Veaceslav este declarativ, or, acesta nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Mai mult decât atât, călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, Colegiul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Argumentele invocate de Dragot Veaceslav în cererea de recurs poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Cele relatate mai sus derivă și din dispoziția articolului 13 din Convenția Europeană, care reglementează expres că, recursul trebuie să fie unul „efectiv”, atât în practică, cât și în drept. Un astfel de recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (*a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr.45701/99, §137, ECHR 2001-XII*).

Astfel, reieșind din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Dragot Veaceslav ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Dragot Veaceslav se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Valentina Clevadi